

Vi har jo set på § 11 i forbindelse med udarbejdelsen af det lovforslag, der nu er fremsat for Folketinget, og den frist på 12 måneder, der var i det forslag, der var til høring, har vi nedskåret til en frist på 4 måneder, men vi vil naturligvis gerne drøfte det element.

Og til fru Christine Antorini vil jeg gerne sige, at forslaget om at ændre fristen i § 11 fra en 4-måneders-frist til en 2-måneders-frist vil vi meget gerne diskutere. Og forslaget om at drøfte forskerens godtgørelse til institutionen i de tilfælde, hvor forskeren selv overtager retten til en opfindelse, vil vi også meget gerne diskutere. Vi skal bare passe på, at vi ikke udformer disse to regler således, at de, der af en eller anden grund har lyst til at lægge sten i vejen, får alt for gode muligheder for det.

Man kan f.eks. forestille sig, at der i en forskergruppe på måske 10-11 medlemmer er et enkelt medlem, der har nogle andre hensyn end flertallet i forskergruppen, og derfor er jeg lidt bekymret for, at der kan lægges sten i vejen for, at vi kan opnå det, der er formålet med forslaget. Og formålet er at få etableret et samarbejde mellem forskerne og institutionen med henblik på at få nyttiggjort resultaterne, og det kan ofte tage lidt tid, og vi mener faktisk, at 4 måneder er en meget kort frist, som på ingen måde vil afskære mulighederne for at publicere efter normal sædvane.

Over for fru Christine Antorini vil jeg gerne understrege, at det er utrolig vigtigt for mig, at vi får udformet lovforslaget således, at det lægger op til et meget tæt samarbejde med innovationsmiljøerne og forskerparkerne, som vi ved at SF igennem årene helhjertet har støttet etableringen af.

Og jeg synes faktisk, at man må sige, at forslaget her er i meget god forlængelse af den tradition, hvor SF deltager i aftalerne her i Folketinget om at etablere incitamentet til at få omsat viden fra vore højere læreanstalter for sektorforskning til konkrete udviklingsprojekter og til konkret produktion netop via innovationsmiljøerne, som er vedtaget med SF's stemmer, og forskermiljøerne, som er støttet af SF i alle finanslovbevillinger.

Så det ligger meget godt i tråd med hele den tankegang om, at vi kan gøre det bedre, og at vi kan få et bedre samarbejde mellem erhvervslivet og forskningsmiljøerne.

Tak til bemærkningen fra fru Susanne Clemensen!

Jeg kan ikke give noget præcist svar på, hvorfor der er en større patenteringsaktivitet i Sverige end i Danmark, og hvorfor der er en større patenteringsaktivitet i de angelsaksiske lande end i Danmark, uagtet at Sverige og de angelsaksiske lande på visse felter har andre regler. Men det hænger naturligvis meget sammen med kulturen og holdningerne og erhvervstraditionerne og strukturerne, og det, vi prøver her, er at sige: O.k., vi har på mange måder en vældig god struktur og en vældig god kultur, og vi har opnået fremragende resultater, så skulle vi nu ikke se, om vi kan arbejde lidt mere med vore holdninger, sådan at det bliver naturligt at få et samarbejde med erhvervslivet?

Til fru Elisabeth Arnold vil jeg gerne sige, at jeg er fuldstændig enig i det synspunkt, som kom frem i debatten med hr. Søren Kolstrup, nemlig at forslaget her jo bestemte også en håndsrækning til forskerne. Og som fru Lise Hækkerup sagde det, er det en håndsrækning på den måde, at vi kan sige: Lad juristerne juriste og forskerne forske! Det er det ene. Og det andet er, at vi sikrer forskerne en ordentlig behandling i forbindelse med det samarbejde med erhvervslivet, som vi gerne vil etablere, og vi sikrer en professionel assistance i forbindelse med aftaler med det private erhvervsliv.

Til hr. Søren Kolstrup vil jeg gerne sige, at jeg var meget glad for betragtningerne om, at Enhedslisten godt kunne se fordelene ved forslaget. Det var jeg naturligvis meget glad for. Men som hr. Søren Kolstrup sagde: For at være på den helt sikre side siger vi nej!

Det mener jeg imidlertid ikke er rasende klogt. Og jeg forstår ikke rigtig bemærkningerne om § 9, for fru Elisabeth Arnold har faktisk på fremragende vis redegjort for, at § 9 jo netop er sådan udmøntet i dag, at forskerne kan indgå en aftale med erhvervslivet, og nu bliver det så i overensstemmelse med hele ånden i forslaget institutionens rektor, altså institutionen og samfundet, der efter forudgående aftale med den enkelte forsker kan indgå en sådan aftale. Det har jeg simpelt hen svært ved at forstå skulle være noget grundlæggende problem.

Til hr. Tom Behnke: Tak for støtten! Vi regner som tommelfingerregel med, at de offentlige forskningsmidler i Danmark rundt regnet er på 10 mia. kr., hvis vi tager det hele med.

Til fru Tove Videbæk: Vi vil naturligvis gøre, hvad vi kan for at besvare spørgsmålene. Og hvorfor er den kliniske videnskab ikke med? Jamen den kliniske videnskab er med, forstået